

de Rechtspraak

Rechtbank Overijssel

☐ AANTEKENEN ☒ PER POST ☐ PER FAX

Bestuursrecht

gemachtigden van de buurtbewoners
Eibergsestraat 218
7481 HP Haaksbergen

bezoekadres
Schoormanstraat 2
8011 KP Zwolle

correspondentieadres
Postbus 10067
8000 GB Zwolle

t (088) 361 5555
f (088) 361 0067
www.rechtspraak.nl

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden. Wilt u
slechts één zaak in uw brief
behandelen.

datum	30 mei 2016
onderdeel	Overige bestuursgeschillen
contactpersoon	dhr A. Bos
doorkiesnummer	088 - 3613893
ons kenmerk	zaaknummer ZWO 15 / 2359 WABOA WCO
uw kenmerk	
bijlage(n)	
faxnummer afdeling	(088) 361 0068/69
onderwerp	het beroep van gemachtigden van de buurtbewoners te Haaksbergen

Geachte heer/mevrouw,

Over het beroep met zaaknummer ZWO 15 / 2359 WABOA WCO deel ik u het volgende mee.

De rechtbank heeft uitspraak gedaan. Ik stuur u een kopie van de uitspraak. Indien in deze uitspraak wordt verwezen naar een uitspraak met een ECLI-nummer, is de tekst van de betreffende uitspraak onder dat nummer gepubliceerd op www.rechtspraak.nl.

Tegen deze uitspraak staat voor een belanghebbende en het bestuursorgaan hoger beroep open. Dit dient te worden ingesteld **binnen zes weken** na de datum van verzending van deze uitspraak door een beroepschrift en een kopie van deze uitspraak te zenden aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. In uw beroepschrift moet u vermelden waarom u het niet eens bent met de uitspraak. U kunt ook digitaal hoger beroep instellen bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Kijk op www.raadvanstate.nl voor meer informatie over het indienen van digitaal beroep.

Als u naar aanleiding van deze brief vragen hebt, kunt u contact opnemen met de administratie van de rechtbank op het hierboven vermelde doorkiesnummer.

Als u de rechtbank belt of schrijft, verzoek ik u het zaaknummer te vermelden.

Hoogachtend,

de griffier

uitspraak

RECHTBANK OVERIJSSSEL

Zittingsplaats Zwolle

Bestuursrecht

zaaknummers: AWB 15/2359 en 15/2366

uitspraak van de meervoudige kamer in de zaak tussen

1. **Gemachtigden van de buurtbewoners**, te Haaksbergen, eisers,
2. **W.F.G. Boevink**, te Haaksbergen, eiser,
gemachtigde: mr. D. Pool,

en

het college van gedeputeerde staten van Overijssel, verweerder.

Als derde-belanghebbende heeft aan het geding deelgenomen:

Langezaal Afvalverwerking B.V. te Haaksbergen, gemachtigde: mr. F.J.M. Kobossen.

Procesverloop

Bij besluit van 7 september 2015 (het primaire, alsmede het bestreden besluit) heeft verweerder aan Langezaal Afvalverwerking B.V. (hierna: Langezaal) een omgevingsvergunning verleend voor het veranderen van de inrichting op de percelen Industriestraat 3-5 en 20 te Haaksbergen. Bij dat besluit is tevens vergunning verleend als bedoeld in artikel 19d van de Natuurbeschermingswet 1998 (hierna: Nbw).

Hiertegen hebben A. Jansen (hierna: Jansen), W.F.G. Boevink (hierna: Boevink), J. Hesselink (hierna: Hesselink) en A. Cats-Schoenmakers (hierna: Cats), die zich zelf aanduiden als 'gemachtigden van de buurtbewoners' (hierna: de buurtbewoners), beroep ingesteld. Dit beroep is geregistreerd onder zaaknummer 15/2359. Boevink heeft eveneens zelfstandig beroep ingesteld. Dit beroep is geregistreerd onder zaaknummer 15/2366.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 12 april 2016. De hiervoor genoemde vier buurtbewoners zijn verschenen. Boevink heeft zich laten bijstaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. R. Orie en J. de Lange, werkzaam bij de provincie Overijssel. Langezaal heeft zich laten vertegenwoordigen door A.H.L. Tebbink, bijgestaan door haar gemachtigde.

Overwegingen

1. Langezaal exploiteert een afvalverwerkingsbedrijf. De inrichting is gevestigd op twee percelen, te weten het perceel Industriestraat 3-5 en het perceel Industriestraat 20 te Haaksbergen. Beide percelen zijn gelegen op het bedrijventerrein Industrie-West (ook wel genoemd: 't Varck). De percelen zijn in het vigerende bestemmingsplan "Industrie-West 2003" bestemd tot "bedrijfsdoeleinden" met de nadere aanduiding "zone C". Omdat verweerder bij besluit van 20 november 2007 goedkeuring heeft onthouden aan de aanduiding "afvalsorteerbedrijf toegestaan (as)" is voornoemde exploitatie in strijd met het bestemmingsplan. Deze exploitatie is (gedeeltelijk) 'afgedekt' met de aan Langezaal verleende omgevingsvergunningen.

Langezaal beschikt, onder meer, over een revisievergunning ingevolge de Wet milieubeheer d.d. 25 augustus 2009. De bouw en het (bedrijfsmatige) gebruik van nasorteerhal 9 zijn planologisch afgedekt bij het in bezwaar gehandhaafde besluit van 15 december 2009, waarbij het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Haaksbergen (hierna: het college van b&w) aan Langezaal vrijstelling ex artikel 19, eerste lid, van de Wet op de Ruimtelijke Ordening en bouwvergunning heeft verleend. Dit besluit is vernietigd maar de rechtsgevolgen zijn in stand gelaten, zo blijkt uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 19 juni 2013, ECLI:NL:RVS:23013:CA3625. Opslaghal 8 is evenwel niet vergund. De bouw en het gebruik van deze hal zijn planologisch afgedekt door de op 17 februari 1998 aan Langezaal afgegeven gedoogverklaring.

Het college van b&w heeft eind 2012 het ontwerpbestemmingsplan "Industrie-West, partiële herziening Langezaal" in procedure gebracht. Dit ontwerpbestemmingsplan voorziet in het toekennen van de nadere aanduiding "specifieke vorm van bedrijf - afvalsorteerbedrijf" op een deel van het perceel Industriestraat 3-5. Meer specifiek wordt deze nadere aanduiding toegekend aan de gronden alwaar hallen 8 en 9 zijn gerealiseerd. Dit ontwerpbestemmingsplan is niet vastgesteld door de raad van de gemeente Haaksbergen (hierna: de gemeenteraad).

2. Bij aanvraag van 20 februari 2014 heeft Langezaal verweerder verzocht haar een omgevingsvergunning te verlenen voor het veranderen van de inrichting. Deze veranderingen betreffen het navolgende: wijzigen luchtbehandeling, wijziging sorteerproces, inname, op- en overslag teerhoudend asfalt, overslag van monostromen, toevoeging van Euralcodes aan reeds vergunde afvalstromen en intrekken uitpandige wasplaats. Blijkens de aanvraag en de daarbij behorende stukken beoogt Langezaal tevens het gebruik van de percelen 'planologisch in overeenstemming te brengen met de aan haar verleende omgevingsvergunningen'. De aanvraag ziet verder op het realiseren van twee schoorstenen met een hoogte van 9 meter, gemeten vanaf het dak. Gemeten vanaf het maaiveld bedraagt de hoogte 22 meter. Deze hoogte is in strijd met het vigerende bestemmingsplan.

Deze aanvraag is op 30 april 2014 aangevuld.

Gelet op vorenstaande ziet de aanvraag op het verlenen van een omgevingsvergunning voor de activiteiten 'bouwen' (van de twee schoorstenen) als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo), 'gebruik in strijd met het vigerende bestemmingsplan' (afwijken van de maximale bouwhoogte voor wat betreft de twee schoorstenen en het gebruik van gronden) als bedoeld in artikel 2.1, eerste

lid, onder c, van de Wabo en 'het veranderen van een inrichting' als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo.

Op 16 januari 2015 heeft Langezaal de aanvraag van 20 februari 2014 gewijzigd. Langezaal heeft hierbij aangegeven dat de aanvraag, voor zover deze ziet op de activiteit 'gebruik in strijd met het bestemmingsplan' wordt ingetrokken. Met betrekking tot de resterende aanvraag, te weten de activiteiten 'bouwen' en 'het veranderen van een inrichting' heeft Langezaal verzocht deze te behandelen als een gefaseerde vergunningaanvraag als bedoeld in artikel 2.5 van de Wabo.

Op 21 januari 2015 heeft Langezaal een aanvraag 2^e fase ingediend. Deze aanvraag ziet op de activiteit 'gebruik in strijd met het bestemmingsplan' als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo. Hierbij is aangegeven dat de splitsing van de aanvankelijke aanvraag van 20 februari 2014 is ingegeven door de wijziging van bijlage II van het Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) per 1 november 2014, waarbij expliciet is verwezen naar het bepaalde in artikel 8, derde lid, en artikel 4, onderdelen 4 en 9, van bijlage II van het Bor.

Het ontwerpbesluit tot het verlenen van de gevraagde omgevingsvergunning, fase 1 en 2, heeft met ingang van 29 januari 2015 ter inzage gelegen. De buurtbewoners en Boevink hebben een zienswijze ingediend.

Bij het bestreden besluit van 7 september 2015 heeft verweerder de gevraagde omgevingsvergunning, fase 1 en 2, verleend. Bij dat besluit is tevens vergunning verleend als bedoeld in artikel 19d van de Nbw.

- De omgevingsvergunning fase 1 betreft een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo (in casu: wijzigen luchtbehandeling, wijziging sorteerproces Industriestraat 3, acceptatie teerhoudend asfalt op Industriestraat 20 en toevoegen Euralcodes aan reeds vergunde afvalstromen). Voorts betreft dit een vergunning op grond van artikel 19d van de Nbw.
- De omgevingsvergunning fase 2 betreft een omgevingsvergunning voor de activiteiten 'bouwen' (twee schoorstenen in het kader van de luchtbehandeling) en 'strijdig gebruik' (bouwen in strijd met het bestemmingsplan en het gebruiken van locatie Industriestraat 3 voor het sorteren van afvalstoffen) als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a en c, van de Wabo. Hierbij is toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 2.12, eerste lid, onder a, 2°, van de Wabo juncto artikel 4, onderdelen 4 en 9, van bijlage II van het Bor.
- Het intrekken van de uitpandige wasplaats is afgehandeld als een melding op grond van het Activiteitenbesluit.

Het bestreden besluit is op 23 september 2015 ter inzage gelegd.

De omvang van het geding

3. Het bestreden besluit bestaat uit de navolgende besluitonderdelen c.q. besluiten:
 - het veranderen van de inrichting (milieu);
 - het bouwen en afwijken van het bestemmingsplan ten behoeve van het oprichten van twee schoorstenen;
 - het afwijken van het bestemmingsplan in verband met het gebruik van het perceel Industriestraat 3;
 - het verlenen van een vergunning op grond van de Nbw.

Ter zitting hebben de buurtbewoners desgevraagd meegedeeld dat hun beroepsgronden zich niet (specifiek) richten tegen de Nbw-vergunning. De gemachtigde van Boevink heeft desgevraagd meegedeeld dat de door hem, namens Boevink, opgestelde beroepsgronden eveneens niet (specifiek) zijn gericht tegen de Nbw-vergunning. Boevink heeft ter zitting opgemerkt dat er, volgens hem, een rekenfout zit in de berekeningen met betrekking tot stikstof. Verweerder heeft daarop gereageerd en meegedeeld dat er geen sprake is van een rekenfout maar van een typefout, waardoor er stringenter is vergund.

De rechtbank oordeelt dat, nu Boevink zich heeft laten bijstaan door een juridisch geschoold gemachtigde en deze desgevraagd aan de rechtbank heeft meegedeeld dat de Nbw-vergunning niet wordt bestreden door zijn cliënt, voornoemde opmerking van Boevink over de rekenfout niet wordt geduid als een beroepsgrond, gericht tegen de Nbw-vergunning.

Gelet hierop oordeelt de rechtbank dat de vergunning op grond van de Nbw niet in rechte is bestreden. Het bestreden besluit, bestaande uit vier besluitonderdelen/besluiten, is dan ook ten aanzien van drie besluitonderdelen bestreden. Deze drie besluitonderdelen zal de rechtbank in deze uitspraak bespreken.

Indieners beroep / belanghebbenden

4. De rechtbank dient allereerst ambtshalve vast te stellen welke personen in beroep zijn gegaan tegen het bestreden besluit. Daarna dient de rechtbank, wederom ambtshalve, te onderzoeken of de personen die in beroep zijn gegaan, in hun beroep kunnen worden ontvangen. Immers, het indienen van een zienswijze is opengesteld voor een ieder (artikel 2.5, tweede lid, juncto artikel 3.10, eerste lid, onder c, juncto artikel 3.12, vijfde lid, van de Wabo) maar het indienen van een beroepschrift is enkel voorbehouden aan belanghebbenden (artikel 8:1 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb)). Ten aanzien hiervan overweegt de rechtbank het volgende.

4.1. De buurtbewoners hebben ter zitting meegedeeld dat zij optreden als gemachtigden en dat het beroep is ingediend namens een grote groep omwonenden. De rechtbank overweegt hieromtrent dat het beroepschrift 'slechts' is voorzien van de namen en handtekeningen van vier personen. Een lijst met namen en handtekeningen van die andere buurtbewoners en een daarbij behorende machtiging, hebben de buurtbewoners niet bij hun beroepschrift gevoegd. Normaliter stelt de rechtbank personen die stellen dat zij gemachtigd zijn zonder dat een lijst met namen wordt ingebracht, in de gelegenheid om alsnog duidelijkheid te verschaffen over de identiteit van deze personen. Dit is in deze zaak weloverwogen niet gebeurd. De redenen hiervoor zijn dat, volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, de identiteit van degenen die in beroep gaan, binnen de beroepstermijn bekend moet zijn alsmede dat het niet kenbaar zijn van deze identiteit niet mag worden aangemerkt als een herstelbaar verzuim als bedoeld in artikel 6:6 van de Awb. Nu het beroepschrift van de buurtbewoners op nagenoeg de laatste dag van de beroepstermijn bij de rechtbank is ingediend, was het niet meer mogelijk om, binnen de beroepstermijn, een herstel-verzuimbrief aan de buurtbewoners te verzenden en de buurtbewoners het verzuim daadwerkelijk te laten herstellen.

Vorenstaande betekent dat het beroepschrift 'slechts' is ingediend door de vier buurtbewoners die bij naam zijn genoemd in het beroepschrift en die het beroepschrift hebben ondertekend.

4.2. Wil een natuurlijk persoon kunnen worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, dan moet er sprake zijn van een eigen, objectief bepaalbaar, actueel, persoonlijk en rechtstreeks belang. Indien een bestreden omgevingsvergunning meer dan één toestemming als bedoeld in de artikelen 2.1 en 2.2 van de Wabo bevat, moet per toestemming worden bepaald of degene die een rechtsmiddel heeft aangewend belanghebbende is, zo blijkt uit de jurisprudentie van de Afdeling.

In casu betreft het bestreden besluit een omgevingsvergunning voor de (gecombineerde) activiteiten 'bouwen+afwijken', 'afwijken ten behoeve van gebruik' en 'milieu'.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling is ten aanzien van ruimtelijke besluiten (in casu de activiteiten 'bouwen' en 'strijdig gebruik/afwijken') een natuurlijk persoon in de hoedanigheid van bewoner belanghebbende bij een dergelijk besluit (onderdeel) indien er is voldaan aan het nabijheidscriterium, waarbij het zichtcriterium weliswaar een hulpmiddel maar niet doorslaggevend is. Ook andere omstandigheden kunnen leiden tot de slotsom dat een natuurlijk persoon kan worden aangemerkt als belanghebbende.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling zijn, ten aanzien van een milieuomgevingsvergunning, onder meer de eigenaren en bewoners van percelen waarop milieugevolgen van de inrichting kunnen worden ondervonden, belanghebbenden bij dit besluit (onderdeel). Aanvankelijk was daarbij niet van belang in welke mate milieugevolgen kunnen worden ondervonden. In de uitspraak van 16 maart 2016, ECLI:NL:RVS:2016:737, heeft de Afdeling deze jurisprudentie aangescherpt. In deze uitspraak oordeelde de Afdeling dat voor de belanghebbendheid bij een milieuomgevingsvergunning aannemelijk moet zijn dat ter plaatse van de woning of het perceel van de betrokkene gevolgen van enige betekenis kunnen worden ondervonden.

In casu is de afstand tussen de woningen van de vier buurtbewoners en de bedrijfspercelen Industriestraat 3 respectievelijk Industriestraat 20, het navolgende:

- Cats, Spoelsterstraat 23, ruim 350 meter respectievelijk ruim 800 meter;
- Boevink, Eibergsestraat 182, ongeveer 200 meter respectievelijk ruim 400 meter;
- Hesselink, Eibergsestraat 218, ruim 550 meter respectievelijk ruim 200 meter;
- Jansen, Industriestraat 78, ongeveer 100 meter respectievelijk ruim 475 meter.

Cats en Hesselink hebben desgevraagd ter zitting meegedeeld dat zij geen hinder ondervinden van het bedrijf. Verder oordeelt de rechtbank dat, gelet op de afstand van hun woningen tot de te plaatsen schoorstenen, Cats en Hesselink geen zicht dan wel geen zicht van enige betekenis hebben op deze bouwwerken. Gelet hierop kunnen Cats en Hesselink niet worden aangemerkt als belanghebbenden bij de (bestreden) besluitonderdelen bouwen+afwijken, afwijken ten behoeve van het gebruik en milieu. De rechtbank zal daarom het beroep, voor zover ingediend door Cats en Hesselink, niet-ontvankelijk verklaren.

Dit geldt niet voor Jansen en Boevink. Zij hebben onbestreden betoogd dat zij hinder van het bedrijf ondervinden in de vorm van stank en/of geluid en/of stof. Verder hebben zij onbestreden betoogd dat zij zicht hebben op de twee te bouwen schoorstenen. Deze standpunten acht de rechtbank, gelet op de relatief geringe afstand tot met name het perceel Industriestraat 3, aannemelijk. De rechtbank oordeelt daarom dat Jansen en Boevink in hun beroep kunnen worden ontvangen.

De bevoegdheid

5. Er is sprake van een inrichting en, gezien de bedrijfsmatige activiteiten die deze inrichting uitoefent, van een IPPC-installatie. Het betreft een aangewezen (vergunningplichtige) inrichting in de zin van artikel 1.1, derde lid, van de Wabo juncto artikel 2.1, tweede lid, van het Bor. Gelet op het bepaalde in artikel 1.2 van het Activiteitenbesluit is er sprake van een type C inrichting.

Gelet op het bepaalde in artikel 2.4, tweede lid, van de Wabo juncto artikel 3.3, eerste lid, van het Bor juncto categorie 28 van onderdeel C van bijlage I van het Bor, is verweerder bevoegd te beslissen op de aanvraag.

De aanvraag

6. Jansen en Boevink stellen dat, ondanks hetgeen verweerder in de bestreden omgevingsvergunning heeft gesteld, de aanvraag niet volledig is. Verder stellen zowel Jansen als Boevink dat de gefaseerde aanvraag, zoals deze is ingediend, zich niet verdraagt met het bepaalde in artikel 2.7 van de Wabo. Immers, de aanvraag voor 'strijdig gebruik' had in een eerder stadium dan de aanvraag voor de overige twee activiteiten moeten worden ingediend. Daarnaast had verweerder erop moeten toezien dat Langezaal, nu deze de aanvraag heeft gewijzigd, de stukken met betrekking tot het gewijzigde AV-beleid en AO/IC had moeten overhandigen, aldus Jansen en Boevink.

6.1. De rechtbank constateert allereerst dat Jansen en Boevink verwijzen naar het ontbreken van stukken voor wat betreft het bouwen van hal 8. De rechtbank oordeelt dat deze beroepsgrond is gebaseerd op een onjuiste lezing van de aanvraag (en ook het bestreden besluit). De aanvraag ziet, voor wat betreft de activiteit bouwen, enkel op het bouwen van twee schoorstenen. Het alsnog vergunnen van het bouwen van hal 8 is niet aangevraagd, zodat hiervoor vanzelfsprekend ook geen stukken behoeften te worden ingediend.

Verder begrijpt de rechtbank deze beroepsgrond aldus dat Jansen en Boevink stellen dat verweerder de aanvraag niet in behandeling had mogen nemen omdat de aanvraag niet voldoet aan de indieningsvereisten zoals neergelegd in hoofdstuk 4 van de Regeling omgevingsrecht (hierna: Mor). De rechtbank oordeelt dat uit het enkele feit dat niet is voldaan aan de indieningsvereisten, zoals gesteld bij de Mor, niet volgt dat de omgevingsvergunning om die reden niet in stand kan blijven. Het is aan verweerder om te beoordelen of er voldoende gegevens en bescheiden bij de aanvraag zijn ingediend. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid de gegevens en bescheiden zoals deze bij de aanvraag zijn gevoegd en nadien nog zijn aangevuld, voldoende kunnen achten.

Voor wat betreft het standpunt van Jansen en Boevink dat artikel 2.7 van de Wabo zich verzet tegen de gefaseerde aanvraag zoals deze is ingediend, volstaat de rechtbank met de constatering dat artikel 2.7 van de Wabo niet van toepassing is op een gefaseerde aanvraag. De rechtbank verwijst in dit kader naar het bepaalde in artikel 2.5, zevende lid, van de Wabo.

Deze beroepsgronden slagen niet.

Het inhoudelijke geschil; algemeen

7. Jansen en Boevink hebben in hun beroepschriften meerdere beroepsgronden ingediend die voor een groot deel gelijkluidend zijn dan wel elkaar overlappen. De rechtbank zal deze beroepsgronden, mede gelet op de leesbaarheid, zo veel mogelijk gezamenlijk bespreken. Verder zal de rechtbank de beroepsgronden clusteren (voor wat betreft het bestreden besluitonderdeel) en samengevat weergegeven.

Verder constateert de rechtbank dat een aantal beroepsgronden van Jansen en Boevink feitelijke grondslag mist doordat activiteiten/bedrijfsonderdelen worden bestreden die niet zijn aangevraagd en dan ook niet zijn vergund. Dit betreft, onder meer, de beroepsgrond met betrekking tot een (niet-vergunde) milieustraat en de beroepsgrond met betrekking tot de (niet-vergunde) verwerking van afgedankte elektrische en elektronische apparatuur. Voorts missen een aantal beroepsgronden feitelijke grondslag omdat deze zijn gebaseerd op een verkeerde lezing van het bestreden besluit. Dit betreft, onder meer, de beroepsgrond dat er geen voorschriften zijn opgenomen voor opslag op het buitenterrein van perceel Industriestraat 3. De rechtbank zal deze beroepsgronden niet bespreken.

Daarnaast constateert de rechtbank dat een aantal beroepsgronden van Jansen en Boevink betrekking hebben op hetgeen reeds was vergund en dan ook niet geraakt wordt door de thans in rechte voorliggende omgevingsvergunning. Dat betreft, onder meer, het opslaan van brandbaar materiaal op het perceel Industriestraat 3. De rechtbank zal deze beroepsgronden eveneens niet bespreken.

Het inhoudelijke geschil; omgevingsvergunning fase 1; activiteit milieu

8. De vergunde verandering van de inrichting bestaat uit de navolgende bedrijfsactiviteiten, die op de hieronder weergegeven wijze gecombineerd/geclusterd worden besproken:

- wijzigen luchtbehandeling en toevoegen Euralcodes aan reeds vergunde afvalstromen;
- wijziging sorteerproces Industriestraat 3;
- acceptatie teerhoudend asfalt op Industriestraat 20.

8.1. Wat betreft het wijzigen van de luchtbehandeling en het toevoegen van Euralcodes aan reeds vergunde afvalstromen hebben Jansen en Boevink, samengevat weergegeven en voor zover van belang, aangegeven dat door toepassing van deze codes het accepteren en verwerken van andere (dan de voorheen reeds vergunde) afvalstoffen wordt vergund. Hierdoor wordt het mogelijk gemaakt dat geuremitterende afvalstoffen worden geaccepteerd/verwerkt, hetgeen voorheen niet was vergund. Ter onderbouwing van dit standpunt verwijzen Jansen en Boevink naar de uitspraak van deze rechtbank van 28 januari 2015, zaaknummer 14/1629.

8.1.1. De rechtbank overweegt als volgt.

De Afdeling heeft in haar uitspraak van 3 februari 2016, zaaknummer 201501004/1, de door Jansen en Boevink aangehaalde uitspraak van deze rechtbank vernietigd. De Afdeling heeft in deze uitspraak, onder meer, geoordeeld dat de vergunde situatie mede betrekking heeft op stoffen die geuremissie kunnen veroorzaken.

Verder overweegt de rechtbank dat zowel de aanvraag als de bestreden omgevingsvergunning omschrijven dat er sprake is van 'reeds vergunde afvalstromen'. Uit de stukken blijkt niet dat, ondanks de duidelijke omschrijving in de aanvraag en de omgevingsvergunning, het accepteren, opslaan en/of verwerken van niet reeds vergunde afvalstromen alsnog is vergund. Jansen en Boevink hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit wel het geval is.

Gelet op vorenstaande slaagt deze beroepsgrond niet.

8.2. Wat betreft het wijzigen van het sorteerproces op het perceel Industriestraat 3 hebben Jansen en Boevink, samengevat weergegeven en voor zover van belang, aangegeven dat er een verslechtering van de geluidssituatie ontstaat ten opzichte van de reeds vergunde situatie. Verder heeft de vergunde bedrijfsvoering negatieve gevolgen voor de luchtkwaliteit.

8.2.1. De rechtbank overweegt als volgt.

In het bestreden besluit is bij de inhoudelijke overwegingen milieu, onder 8, uitvoerig gemotiveerd dat en waarom de vergunde verandering van de bedrijfsactiviteiten geen invloed heeft op de luchtkwaliteit ten opzichte van de reeds vergunde situatie. Verweerder heeft daarom aansluiting gezocht bij het rapport dat als bijlage 8 bij de aanvraag van 18 mei 2009 (kenmerk 2009/0080589) is gevoegd. Jansen en Boevink hebben niet, door het inbrengen van een tegenrapport van een terzake deskundige, aannemelijk gemaakt dat deze rapportage uit 2009 niet juist is dan wel achterhaald is. Verder hebben Jansen en Boevink geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van dat rapport naar voren gebracht. Gelet hierop heeft verweerder zijn besluitvorming mogen baseren op voornoemd rapport.

Voor wat betreft het aspect geluid is in het bestreden besluit verwezen naar de door DPA Cauberg-Huygen (hierna: Cauberg) op 25 april 2014 uitgebrachte rapportage. Cauberg heeft, samengevat weergegeven, gesteld dat in de dagperiode wordt voldaan aan de grenswaarden uit de vigerende vergunning. In de avond- en nachtperiode wordt niet voldaan aan de grenswaarde. De oorzaak hiervan is het inwerking hebben van de ventilatoren op het dak van de nasorteerhal. Cauberg constateert dat er sprake is van een spanning tussen twee milieucomponenten. Immers, de beperking van geurhinder resulteert in een toename van de geluidsemissie. Omdat er sprake is van een gezoneerd industrieterrein bestaat de mogelijkheid dat de extra geluidruimte die nu benodigd is, beschikbaar is en aan Langezaal kan worden toegekend. Hierover zal de zonebeheerder van de gemeente Haaksbergen een uitspraak moeten doen.

Alcedo BV (hierna: Alcedo) is namens de gemeente Haaksbergen zonebeheerder voor het industrieterrein. Alcedo heeft een zonetoets uitgevoerd ten behoeve van de inpasbaarheid van de aangevraagde (en thans vergunde) situatie en heeft verweerder daaromtrent op 14 mei 2014 gerapporteerd. Op basis van deze zonetoets is de vergunde situatie inpasbaar.

Jansen en Boevink hebben niet, door het inbrengen van een tegenrapport van een terzake deskundige, aannemelijk gemaakt dat de rapportage van Cauberg niet juist is. Verder hebben Jansen en Boevink geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van dat rapport naar voren gebracht. Ditzelfde geldt voor de rapportage van Alcedo. Gelet hierop heeft verweerder zijn besluitvorming mogen baseren op deze rapportages.

Gelet op vorenstaande slagen deze beroepsgronden niet.

8.3. Wat betreft de acceptatie van teerhoudend asfalt op Industriestraat 20 stellen Jansen en Boevink, samengevat weergegeven en voor zover van belang, dat teerhoudend afval onder een overkapping moet worden opgeslagen om verstuiving tegen te gaan. Verder moet voorkomen worden dat afvalwater, dat ontstaat vanwege de opslag van dit afval, in het riool terecht komt.

8.3.1. De rechtbank overweegt hieromtrent dat verweerder het waterschap Vechtstromen heeft verzocht hem omtrent het aspect indirecte lozing van afvalwater te informeren. Het waterschap heeft in haar reactie van 11 maart 2014 meegedeeld dat de lozingen van het bedrijf volledig worden gedekt door de voorschriften uit paragraaf 3.4.3 uit het Activiteitenbesluit. Jansen en Boevink hebben niet aannemelijk gemaakt dat het standpunt van het Waterschap niet juist zou zijn.

Gelet hierop slaagt deze beroepsgrond niet.

8.4. Samenvattend oordeelt de rechtbank dat het beroep, voor zover gericht tegen de in rechte voorliggende omgevingsvergunning, fase 1, voor de activiteit 'veranderen van een inrichting', ongegrond is. De omgevingsvergunning, fase 1, kan dan ook in rechte in stand blijven.

Het inhoudelijke geschil; omgevingsvergunning fase 2; activiteiten bouwen en afwijken van het bestemmingsplan ten behoeve van twee schoorstenen

9. Voor wat betreft de twee vergunde schoorstenen stellen Jansen en Boevink, voor zover van belang en samengevat weergegeven, dat, nu verweerder deze bouwwerken heeft geduid als Best Beschikbare Techniek (hierna: BBT), deze bouwwerken daarom belangrijk en essentieel zijn. Dit strookt niet met een kruimelgeval.

9.1. De rechtbank overweegt als volgt.

Tussen partijen is niet in geschil dat de twee schoorstenen, wat betreft de hoogte, in strijd zijn met artikel 5, onderdeel B, derde lid, van het vigerende bestemmingsplan. De maximale hoogte mag immers 14 meter bedragen en de aangevraagde hoogte van de schoorstenen bedraagt 22 meter.

Verweerder heeft, om medewerking aan het oprichten van deze twee schoorstenen te verlenen, afgeweken van het bestemmingsplan op grond van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo juncto artikel 4, onderdeel 4, van bijlage II van het Bor.

Artikel 4, onderdeel 4, van bijlage II van het Bor bepaalt dat voor verlening van een omgevingsvergunning voor een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de wet waarbij met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de wet van het bestemmingsplan wordt afgeweken, in aanmerking komt: een dakkapel, dakopbouw of gelijksoortige uitbreiding van een gebouw dan wel de uitbreiding van een bouwwerk met een bouwdeel van ondergeschikte aard.

In de Nota van Toelichting (Staatsblad 2014, 333) staat op pagina 54 vermeld dat bij bouwdelen van ondergeschikte aard bijvoorbeeld kan worden gedacht aan, onder meer,

schoorstenen. Aangezien een schoorsteen alleen maar wordt geplaatst indien daarvoor een (milieutechnische) reden is, heeft de (milieutechnische) relevantie van een schoorsteen niets van doen met de vraag of er sprake is van een bouwdeel van ondergeschikte aard. Er is immers sprake van een schoorsteen. Gelet op de industriële omgeving is de rechtbank van oordeel dat de bewuste schoorstenen (met een hoogte van 9 meter, gemeten vanaf het dak) kunnen worden geduid als bouwdelen van ondergeschikte aard.

De rechtbank oordeelt dan ook dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er sprake is van bouwwerken als bedoeld in artikel 4, onderdeel 4, van bijlage II van het Bor en dat verweerder zich terecht bevoegd heeft geacht om af te wijken van het bestemmingsplan.

Voor wat betreft de vraag of verweerder in redelijkheid deze afwijkingsbevoegdheid heeft kunnen aanwenden overweegt de rechtbank allereerst dat Jansen en Boevink in hun beroepschriften hieromtrent niets hebben gesteld. Ter zitting heeft Jansen evenwel desgevraagd meegedeeld dat het uitzicht vanaf zijn perceel wordt aangetast. De rechtbank overweegt hieromtrent dat de schoorstenen vereist zijn voor de wijziging van de luchtbehandeling om geuroverlast voor de omgeving zo veel mogelijk tegen te gaan. Gelet hierop heeft verweerder in redelijkheid het belang van Langezaal en het algemene belang bij het tegengaan van geuroverlast kunnen laten prevaleren boven de uitzichtbelangen van Jansen. Verweerder heeft dan ook in redelijkheid gebruik kunnen maken van de afwijkingsbevoegdheid.

Deze beroepsgrond slaagt dan ook niet.

Het inhoudelijke geschil; omgevingsvergunning fase 2; activiteit afwijken van het bestemmingsplan ten behoeve van het gebruik van het perceel Industriestraat 3

10. Jansen en Boevink verwijzen naar hal 8 en stellen dat, anders dan verweerder stelt, hiervoor alsnog een omgevingsvergunning voor de activiteit 'bouwen' is vereist. Deze is niet aangevraagd hetgeen wel had gemoeten, gelet op de onlosmakelijke samenhang tussen de activiteiten 'bouwen' en 'milieu'.

Jansen en Boevink stellen verder dat de kruimelafwijking ex artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor in casu niet van toepassing is, gelet op het bepaalde in artikel 5, zesde lid, van bijlage II van het Bor. De reden hiervoor is dat de activiteiten vallen onder onderdeel D van de bijlage bij het Besluit milieueffectrapportage. Verder stellen Jansen en Boevink dat deze kruimelafwijking meer activiteiten toestaat dan de gedoogverklaring. De gedoogverklaring ziet immers op een hal ten behoeve van opslag en niet op een hal ten behoeve van sorteren. Boevink stelt dat zowel het sorteren in hal 8 als de buitenopslag in strijd is met het bestemmingsplan. Jansen en Boevink stellen dat het toestaan dat hal 8 wordt gebruikt voor sorteren is voorbehouden aan de gemeenteraad en niet aan verweerder.

Jansen en Boevink stellen dat er, zowel vanuit ruimtelijk als vanuit bedrijfsmatig perspectief, geen redenen zijn om de buitenopslag van volle containers te vergunnen. Immers, voor de bouw en het gebruik van hal 8 is in het verleden een gedoogverklaring afgegeven, juist om te voorkomen dat er buitenopslag zou moeten plaatsvinden. Verder is buitenopslag onwenselijk, gelet op geur, stof, uitlogen door hemelwater en eventueel brand. Bovendien is dit in strijd met het gemeentelijke planologische beleid om geen verruiming van de bestaande (bouw- en) gebruiksmogelijkheden toe te staan (in casu het zogenaamde standstill-beginsel).

10.1. De rechtbank overweegt als volgt.

Ten tijde van de binnenkomst van de aanvraag was hal 8 reeds gebouwd. Deze bouw en het gebruik van de hal als opslaghal zijn afgedekt door de op 17 februari 1998 aan Langezaal verleende gedoogverklaring. Langezaal was dan ook niet gehouden om deze bouw en dit gebruik vergund te krijgen middels het aanvragen van een omgevingsvergunning hiervoor. Verder overweegt de rechtbank, zoals zij hiervoor reeds eerder heeft overwogen, dat artikel 2.7 van de Wabo, en de daarin neergelegde ‘onlosmakelijke samenhang’, niet van toepassing is op een gefaseerde vergunningverlening als bedoeld in artikel 2.5 van de Wabo.

De door Langezaal ingediende aanvraag (en de verleende omgevingsvergunning) ziet op het alsnog vergunnen van het gebruik van hal 8 als opslaghal en het toestaan dat in deze hal eveneens sorteeractiviteiten plaatsvinden. Verder ziet de verleende omgevingsvergunning op het wijzigen van het gebruik van hal 9 en het gebruiken van het buitenterrein op het perceel Industriestraat 3 voor opslagactiviteiten.

Dat dit thans vergunde gebruik van hal 8, hal 9 en het buitenterrein op het perceel Industriestraat 3 in strijd is met het bestemmingsplan, is evident. Dit is immers de reden dat hiervoor een omgevingsvergunning voor de activiteit ‘strijdig gebruik’ is aangevraagd. De rechtbank zal beoordelen of verweerder zich terecht bevoegd heeft geacht om op grond van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo juncto artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor af te wijken en of verweerder in redelijkheid van deze afwijkingsbevoegdheid gebruik heeft kunnen maken. Daartoe overweegt de rechtbank het volgende.

Artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor bepaalt, voor zover van belang, dat voor verlening van een omgevingsvergunning voor een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de wet, waarbij met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de wet van het bestemmingsplan wordt afgeweken, in aanmerking komt: het gebruiken van bouwwerken, eventueel in samenhang met bouwactiviteiten die de bebouwde oppervlakte of het bouwvolume niet vergroten, en van bij die bouwwerken aansluitend terrein.

Artikel 5, zesde lid, van bijlage II van het Bor bepaalt, voor zover van belang, dat artikel 4, onderdeel 9, niet van toepassing is op een activiteit als bedoeld in onderdeel C of D van de bijlage bij het Besluit milieueffectrapportage (hierna: Besluit m.e.r.).

In de Nota van Toelichting bij artikel 5, zesde lid, van bijlage II van het Bor (Stb. 2014, 333, pag. 58) staat verwoord dat bij het formuleren van deze uitzonderingsbepaling is geabstraheerd van de vraag of het ook gaat om een aangewezen geval waarin de m.e.r.-plicht of de m.e.r.-beoordelingsplicht geldt. Naar het oordeel van de rechtbank dient dan ook slechts gezien te worden of er sprake is van een activiteit als bedoeld in kolom 1 van de onderdelen C of D van het Besluit m.e.r. Het standpunt van verweerder, inhoudende dat bij beantwoording van de vraag of deze uitzonderingsbepaling van toepassing is, niet alleen moet worden gezien of er sprake is van een activiteit genoemd in onderdeel C of D maar dat tevens moet worden beoordeeld of er sprake kan zijn van mogelijke substantiële of belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu, wordt dan ook niet onderschreven.

De rechtbank stelt vast dat onderdeel D11.3 van de bijlage bij het Besluit m.e.r. betrekking heeft op de aanleg, wijziging of uitbreiding van een industrieterrein. Nu de gebruikswijziging betrekking heeft op het gehele industrieperceel Industriestraat 3 (hal 8, hal 9 en het gehele buitenterrein) is er naar het oordeel van de rechtbank sprake van een wijziging van een industrieterrein als bedoeld in onderdeel D11.3 van de bijlage bij het Besluit m.e.r. Dit betekent dat de uitzonderingsbepaling artikel 5, zesde lid, van bijlage II van het Bor van toepassing is, waardoor verweerder niet bevoegd is om af te wijken van het bestemmingsplan middels de kruimelafwijking ex artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo juncto artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor.

De rechtbank voegt hier het navolgende aan toe.

De vraag of verweerder zich terecht bevoegd heeft geacht, betreft een aspect van openbare orde wat door de bestuursrechter ambtshalve moet worden beoordeeld. Daartoe overweegt de rechtbank het volgende.

Artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor ziet op het mogelijk maken van een gebruikswijziging van bouwwerken en het daarbij behorende aansluitend terrein. De term ‘aansluitend terrein’ is niet nader gedefinieerd. In de Nota van Toelichting (Stb. 2014, 333, pag. 55) is, wat betreft het ‘aansluitend terrein’ het navolgende opgenomen: *“Zo is in het artikelonderdeel expliciet tot uitdrukking gebracht dat onder de reikwijdte van het artikelonderdeel niet alleen valt het desbetreffende bouwwerk, maar ook het daarbij aansluitend terrein. Anders zou de ongerijmde situatie kunnen ontstaan dat een bouwwerk na de gebruikswijziging feitelijk onbruikbaar is, omdat het aansluitend terrein niet ten behoeve van het bouwwerk mag worden gebruikt, waardoor bijvoorbeeld de toegang tot het bouwwerk wordt verhinderd. Met bovengenoemde wijziging wordt buiten twijfel gesteld dat het aansluitend terrein onder de reikwijdte van het artikelonderdeel valt.”*

Gelet hierop duidt de rechtbank de term ‘aansluitend terrein’ als de gronden / het deel van het perceel dat benodigd is om het bouwwerk daadwerkelijk te kunnen gebruiken, zoals het ontsluiten van het bouwwerk op de openbare weg.

In casu heeft verweerder het gehele perceel Industriestraat 3 aangemerkt als ‘aansluitend terrein’ waardoor dit gehele perceel, los van hal 8 en hal 9, gebruikt kan worden ten behoeve van opslagactiviteiten. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de term ‘aansluitend terrein’ op onjuiste wijze (lees: te ruim) ingevuld.

Gelet op vorenstaande oordeelt de rechtbank dat artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor, indien dit onderdeel van toepassing zou zijn, afdoende grondslag biedt om een gebruikswijziging van hal 8 en hal 9 mogelijk te maken. Dit geldt evenwel niet voor de gebruikswijziging van het buitenterrein op perceel Industriestraat 3, omdat dit gehele buitenterrein niet kan worden geduid als het aansluitend terrein bij hal 8 en hal 9.

10.2. Samenvattend oordeelt de rechtbank dat verweerder zich ten onrechte bevoegd heeft geacht om op grond van het bepaalde in artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo juncto artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor af te wijken van het bestemmingsplan. De redenen hiervoor zijn tweeledig. Ten eerste kan het gehele buitenterrein van het perceel Industriestraat 3 niet worden aangemerkt als het aansluitend terrein bij hal 8 en hal 9. Ten tweede is de uitzonderingsbepaling artikel 5, zesde lid, van bijlage II van het Bor van toepassing, waardoor onderdeel 9 van artikel 4 van bijlage II van

het Bor niet van toepassing is. Hierdoor heeft verweerder ten onrechte de omgevingsvergunning ex artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo voor het gebruiken van hal 8, hal 9 en het buitenterrein van het perceel Industriestraat 3 met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo juncto artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor verleend. Het beroep is in zoverre gegrond en de rechtbank zal de verleende omgevingsvergunning, fase 2, voor zover dit ziet op het gebruiken van het perceel Industriestraat 3 (inclusief hal 8 en hal 9) in strijd met het bestemmingsplan, vernietigen.

11. Het beroep, voor zover ingediend door Cats en Hesseling, is niet-ontvankelijk. Jansen en Boevink kunnen in hun beroep worden ontvangen. Het beroep van Jansen en Boevink, voor zover gericht tegen de verleende omgevingsvergunning, fase 2, activiteit 'het gebruiken van het perceel Industriestraat 3 (inclusief hal 8 en hal 9) in strijd met het bestemmingsplan' is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit in zoverre. Het beroep voor het overige is ongegrond.

12. De rechtbank ziet geen aanleiding om zelf in de zaak te voorzien dan wel om een bestuurlijke lus toe te passen. De reden hiervoor is dat de omgevingsvergunning voor de activiteit 'strijdig gebruik van het perceel Industriestraat 3' slechts kan worden verleend met toepassing van het bepaalde in artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°, van de Wabo. Hiertoe is een verklaring van geen bedenkingen van de gemeenteraad vereist. Gelet op de door verweerder in het geding gebrachte stukken staat niet op voorhand vast dat de gemeenteraad deze verklaring zonder meer zal verlenen.

13. Verweerder zal daarom een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank zal hiervoor geen termijn stellen. De reden hiervoor is dat de medewerking van de gemeenteraad is vereist en nadere besluitvorming door de gemeenteraad moet worden afgewacht.

14. Omdat de rechtbank het beroep, voor zover ingediend door Jansen en Boevink, gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan zowel Boevink (in beroepszaak 15/2366) als aan Jansen en Boevink (in beroepszaak 15/2359) het door hen betaalde griffierecht ad € 167,- vergoedt. De rechtbank merkt hierbij op dat, bij betaling van het griffierecht in beroepszaak 15/2359, betaling aan de ene persoon bevrijdend werkt ten aanzien van de andere persoon.

15. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door Jansen en Boevink gemaakte proceskosten. Voor wat betreft Boevink stelt de rechtbank deze kosten op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 992,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 496,- en een wegingsfactor 1). Verder dient verweerder de reiskosten van Boevink voor het bijwonen van de zitting (tweede klasse openbaar vervoer; € 29,40) te vergoeden. De reiskosten van Jansen (tweede klasse openbaar vervoer; € 29,20) komen voor vergoeding in aanmerking.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep, voor zover ingediend door Cats en Hesselink, niet-ontvankelijk;
- verklaart het beroep, voor zover ingediend door Jansen en Boevink, gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit voor zover daarbij een omgevingsvergunning, 2^e fase, is verleend voor het gebruiken van het perceel Industriestraat 3 (inclusief hal 8 en hal 9) in strijd met het bestemmingsplan;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met inachtneming van deze uitspraak;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 167,- aan Boevink te vergoeden;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 167,- aan Jansen+Boevink te vergoeden, waarbij betaling aan de een bevrijdend werkt ten aanzien van de ander;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van Boevink tot een bedrag van € 1.021,40;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van Jansen tot een bedrag van € 29,20.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.J.B. Cornelissen, voorzitter, en mr. W.F. Bijloo en mr. R.M. Fieten, leden, in aanwezigheid van mr. A.E.M. Lever, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op **30 MEI 2016**

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: **30 MEI 2016**

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.